

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-176)

Aug (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 153)

951. தாதா

இவ்விதம் தானே தர்மங்களை உபதேசம் செய்தும், பின்பற்றியும் செய்பவன். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் (3-21) - ந மே பார்த்த அஸ்தி கர்த்தவ்யம் - அர்ஜுனா! எனக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் என்று ஏதும் இல்லை, என்றாலும் நான் செய்கிறேன் - என்றது காண்க.

952. புஷ்பஹாஸ:

இவ்விதம் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கும் திறமை கிட்டப் பெற்றவர்களுக்கு, மாலை நேரத்தில் மலர்கின்ற மலர்கள் போன்று தானே மலர்ந்து அவர்களுக்கு இன்பத்தை அளிப்பவன்.

953. ப்ரஜாகர:

விவசாயம் செய்யும் ஒருவன் தனது பயிர்களைக் காப்பாற்றுவது போன்று, தனது அடியார்களைக் காப்பதற்காக இரவும் பகலும் விழித்திருப்பவன். கட உபநிஷத் (2-1-8) - ஸ ஏஷு ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண - அனைவரும் உறங்கும்போது ஸர்வேச்வரன் விழித்திருந்து அவர்களுடைய பல

விருப்பங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, பலவற்றையும் உண்டாக்கியபடி உள்ளான் - என்றது காண்க.

954. ஊர்த்தவக:

இப்படியாக மற்றவர்களைக் காப்பதற்காக உறங்காமல் இருப்பானோ என்றால், அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பதால் ஆகும். மஹாத்மநாம் ஸம்சர்யமப்யுபேதோ - மஹாத்மாக்களுடைய ஆதரவு பெற்றவன் மிகவும் எளியவன் என்றால் துன்பம் அடைவதில்லை - என்றது காண்க.

955. ஸத்பதாசார:

இப்படியாக தான் உயர்ந்தவனாக உள்ளதற்குப் பலனாக அவர்களை, அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தாலே தனக்கு அடிமையாக இருக்கும்படிச் செய்பவன். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (9-33) - அநித்யமஸுகம் லோகமிமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம் - நித்யம் அல்லாததும், சுகம் அளிக்காதது ஆகிய இந்த உலகை அடைந்த பின்னர், நீ என்னிடம் பக்தி செய்தே ஆகவேண்டும் - என்றது காண்க.

956. ப்ராணத:

உலகவிஷயங்கள் என்னும் விஷத்தால் தீண்டப்பெற்று, தங்களை மறந்து தங்களுடைய ஆத்மநாசத்தை அடைந்தவர்களுக்கு, அவர்களுடைய ஆத்மா பிழைக்கும்படிச் செய்பவன்.

957. ப்ரணவ:

தனக்கும் மற்ற ஆத்மாக்களுக்கும் எப்போதும் உள்ளதான ஸம்பந்தத்தை ப்ரணவத்தின் மூலம் அறிவித்து, அவர்களைத் தனது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கும்படிச் செய்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (18-65) – மாம் நமஸ்குரு – என்னை வணங்குவாயாக
- அதர்வசிரஸ் – ப்ராணாந் ஸர்வாந் பரமாத்மநி ப்ரணாமயதி ஏதஸ்மாத் ப்ரணவ: - அனைத்து ஆத்மாக்களையும் பரமாத்மாவை வணங்கும்படிச் செய்வதால் ப்ரணவம் எனப்படுகிறது.

958. பண:

தான் எஜமானனாகவும், தனது அடியார்கள் அடிமையாகவும் உள்ள நிலையைச் சில நேரங்களில் மாற்றி, தான் அவர்களுக்கு அடிமையாக உள்ளதால் பரிமாற்றம் செய்பவன்.

959. ப்ரமாணம்

வேதங்களில் மறைமுகமாக உள்ள தத்வ அர்த்தங்களை எந்தவிதமான சந்தேகமும் உண்டாகாதபடி அறிவிப்பவன்.

960. ப்ராணநிலய:

பறவைகள் அனைத்தும் ஒரு கூட்டில் அடங்கி நிற்பது போன்று, அனைத்து ஆத்மாக்களும் தன்னில் அடங்கி நிற்கும்படியாக உள்ளவன்.

961. ப்ராணத்ருத்

அந்த ஜீவாத்மாக்களை அவற்றின் தாய் போன்று பாதுகாத்து நிற்பவன்.

962. ப்ராண ஜீவந:

அவர்களுக்கு உணவு போன்று இருந்து, அவர்கள் உயிர்வாழக் காரணமாக இருப்பவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 176)

அல்லது “அத்யாத்ம ஸம்பந்த பூமா ஹ்யஸ்மிந்” என்ற இந்தச் சூத்திரத்தில் உள்ள “அத்யாத்ம ஸம்பந்த” என்பது பரமாத்மாவுடன் உள்ள அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தை உணர்த்துவதாகவும் கூறலாம். அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தின் பலதரப்பட்ட தன்மைகளே இங்கு கூறப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம். “பூமா” என்பது பலதரப்பட்ட அல்லது பலவிதமான என்ற பொருளைத் தருவதாகும். இதனை விளக்குவதற்காகவே, கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-1) - த்வமேவ வரம் வ்ருணீஷ்வ யம் த்வம் மநுஷ்யாய ஹிததம் மந்யஸே - எது மனிதனுக்கு நன்மை அளிக்கும் என்று நீ எண்ணுகிறாயோ அதனை எனக்கு அளிப்பாயாக - என்றும், கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-1) - மாமுபாஸ்ஸவ - என்னை உபாசிப்பாய் - என்றும் உள்ள வரிகள் மூலமாக, பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே உரியதான மோக்ஷ உபாஸனை என்ற பெருமையானது, ப்ராணன் என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் இந்த்ரனுக்குப் பேசப்பட்டது. இதே போன்று கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-8) - ஏஷ ஏவ ஸாது கர்ம காரயதி தம் யமதோ நிநீஷதி - யாரை மேல் உலகங்களுக்குக் கொண்டு செல்ல விரும்புகிறானோ அவனை இவன் நற்கர்மங்கள் செய்யத் தூண்டுகிறான்; யாரைக் கீழே தள்ள எண்ணுகிறானோ அவனை இவன் தீய கர்மங்கள் செய்யத் தூண்டுகிறான் - என்றுள்ள வாக்கியம் மூலம் அனைவரையும் கர்மங்களைச் செய்விக்கை என்னும் பரமாத்ம தர்மம் கூறப்பட்டது. இதே போன்று கௌஷீதகீ உபநிஷத் (2-8) - தத் யதா ரதஸ்யாரேஷு நேமிரர்ப்பிதா நாபாவரா அர்ப்பிதா: ஏவமேவைதா பூதமாத்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா ஸ்வர்ப்பிதா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா: ப்ராணோர்ப்பிதா: - ஒரு தேரின் சக்கரத்தின் அரங்களில் நேமி என்று கூறப்படும் வட்டம் எவ்விதம் கோர்க்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்த அரங்கள் நடுவில் காணப்படும் நாபியில் எவ்விதம் கோர்க்கப்பட்டுள்ளனவோ, அது போன்று இந்த அசேதனங்கள் அனைத்தும் சேதன வஸ்துக்களில் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன; அவை ப்ராணன்

எனப்படும் பரமாத்மாவிடம் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன - என்பதன் மூலம் அனைத்து சேதன அசேதன வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ள பரமாத்ம தர்மம் இங்கு ப்ராணன் விஷயத்தில் கூறப்பட்டது. அதே போன்று கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-8) - ஸ ஏவ ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா ஆநந்தோ அஜரோ அம்ருத: - ப்ராணன் எனப்படும் அனைத்தும் அறிந்த அந்த ஆத்மா ஆனந்தமாகவும், வயோதிகம் அற்றதாகவும், மரணம் அற்றதாகவும் உள்ளது - என்று கூறப்படும் தன்மைகளும் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாகும். இது தவிர கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-8) - ஏஷ லோகாதிபதிரேஷ ஸர்வேச்வர: - அனைத்து உலகங்களின் அதிபதி, அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கு ஈச்வரன் - என்பதும் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். ஆகவே இங்குள்ள ப்ராணன், இந்த்ரன் போன்ற பதங்கள் மூலம் பரமாத்மாவே கூறப்படுகிறான் என்று கருத்து.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 176)

நம: என்பதன் மூலம் உபாயம் மற்றும் பரஸமர்ப்பணம் கிட்டுதல்

மூலம் - இப்படி ஸ்வதந்த்ரனான சேஷியிட்ட வழக்காய் அகிஞ்சநனாயிருக்கிற இவனுக்கு அவனாலே புருஷார்த்தம் பெறவேண்டுகையாலே அவனுடைய வசீகரணார்த்தமாக த்வயத்திலும் சரமச்லோகத்திலும் விசதமாகச் சொல்லுகிற சரண வரணம் இங்கே ஸூசிதம். ஆத்மஸமர்ப்பணமும் சரணவரணமும் அந்யோந்யம் பிரியாமையாலே ஓரொன்றைச் சொல்லும் சப்தங்களில் இரண்டும் விவசுஷிதம்.

விளக்கம் - வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், தனது எஜமானனும் சுதந்திரமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் மூலமாக மட்டுமே தன்னுடைய புருஷார்த்தங்கள் கிட்டும் என்னும் நிலையில் ஜீவாத்மா உள்ளான். ஆகவே ஸர்வேச்வரனை அண்டுவதற்கு அவசியமான த்வயம் மற்றும் சரமச்லோகம் ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள “காப்பாற்றுதலுக்கான ப்ரார்த்தனை” என்பது, திருமந்த்ரத்திலும் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஆத்மசமர்ப்பணம் மற்றும் “காப்பாற்றுதலுக்கான ப்ரார்த்தனை” ஆகிய இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று எப்போதும் பிரியாமல் உள்ளதால், இவை இரண்டில் ஒன்றைக் கூறும் பதமானது, இரண்டையுமே குறிக்கும் என்று கருத்து.

மூலம் –

ய: ஸ தேவோ மயா த்ருஷ்ட: புரா பத்மாயதேசுஷண:

ஸ ஏவ புருஷவ்யாக்ர ஸம்பந்தீ தே ஜநார்த்தந:

ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:

கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷபா:

என்று உபதேசிக்க,

ஏவமுக்தாஸ்த்ரய: பார்த்தா யமௌ ச பரதர்ஷப

த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம்

என்று சொல்லுகையாலும், தமயந்தீ வ்ருத்தாந்தத்திலே “சரணம் ப்ரதி தேவாநாம் ப்ராப்தகாலமந்யத” என்று உபக்ரமித்து, “வாசா ச மநஸா சைவ நமஸ்காரம் ப்ரயுஜ்ய ஸா” என்கையாலும், நம: சப்தம்தானே சரணாகதிசப்த ஸ்தாநத்திலே படிதமாகையாலே இது தன்னோடு தன் துவக்கறுத்துக் கொண்டு ஸபரிகரமான ஸ்வரஷா பரஸமர்ப்பணத்திலே தத்பரமாகவுமாம். நமஸ்ஸு ஆத்ம ஸமர்ப்பணபரமாயிருக்கு மென்னுமிடம்,

ஸமித்ஸாதநகாதீநாம் யஜ்ஞாநாம் ந்யாஸமாத்மந:

நமஸா ய: அகரோத்தேவ ஸ ஸ்வத்வர இதீரித:

நமஸ்காராத்மகம் யஸ்மை விதாயாத்மநிவேதநம்

இத்யாதிகளாலும் ப்ரஸித்தம். “நானும் எனக்குரியேனல்லேன், என்னுடையதான வ்யாபாராதிகளும் எனக்குச் சேஷமன்று, இவையெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கே சேஷம்” என்றிவை முதலான அர்த்தங்களெல்லாம் நம: சப்தத்திலே விவக்ஷிதமென்னுமிடம் நிருக்தத்தில் நமஸ்கார ப்ரகரணத்திலே ஓதப்பட்டது.

விளக்கம் – “நம:” என்னும் சப்தம் “காப்பாற்றுதலுக்கான ப்ரார்த்தனை” என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-50) - ய: ஸ தேவோ மயா த்ருஷ்ட: புரா பத்மாயதேக்ஷண: ஸ ஏவ புருஷவ்யாக்ர ஸம்பந்தீ தே ஜநார்த்தந: - மார்க்கண்டேயர் பாண்டவர்களிடம், “புருஷர்களில் உயர்ந்தவனே! தாமரையின் இதழ் போன்று விரிந்த திருக்கண்கள் கொண்ட எந்தவொரு ஸர்வேச்வரன், அனைத்து ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டபோது என்னால் பார்க்கப்பட்டானோ, ஜனார்த்தனாகிய அவன் உனக்கு ஸம்பந்தம் உள்ளவன் ஆகிறான்” என்றார்.
- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-50) - ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷபா: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரன் அனைத்து லோகங்களுக்கும் தந்தையாகவும் தாயாகவும் உள்ளான். புருஷர்களின் உயர்ந்த பாண்டவர்களே! அனைத்திற்கும் ரக்ஷகனான அவனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டு அவனிடம் சரணாகதி செய்யுங்கள்.
- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-36) - ஏவமுக்தாஸ்த்ரய: பார்த்தா யமௌ ச பரதர்ஷப த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம் - மார்க்கண்டேயரால் உபதேசிக்கப்பட்ட குந்தியின் புத்திரர்கள் மூவரும் நகுல ஸஹாதேவர்களுடனும், திரௌபதியுடனும் சேர்ந்து க்ருஷ்ணனைச் சரணம் அடைந்தார்கள்.

இதே போன்று மஹாபாரதம் வனபர்வத்தில் (48-15) உள்ள தமயந்தீ சரிதத்தில் - சரணம் ப்ரதி தேவாநாம் ப்ராப்தகாலமந்யத - தேவர்களைக் குறித்துச் சரணாகதி செய்யவேண்டிய காலம் வந்தது என்று தமயந்தி எண்ணினாள் - என்று தொடங்கி, வாசா ச மநஸா சைவ நமஸ்காரம் ப்ரயுஜ்ய ஸா - ஆகவே அவள் வாக்காலும் மனதாலும் பல நமஸ்காரங்களைச் செய்து - என்று கூறியது காண்க. ஆக “நம:” என்னும் சப்தம் “காப்பாற்றுதலுக்கான ப்ரார்த்தனை” என்பதால், ஜீவாத்மா

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாதவன் என்பதையும், “ந மம பார: - நான் எனது பாரத்தைச் சுமக்கவல்லவன் அல்லன்” என்பதையும் தெளிவாக்குகிறது. கீழே உள்ள இரண்டு வரிகளின் மூலம், “நம:” என்பது ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யப்படும் ஆத்மஸமர்ப்பணம் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது:

- அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-37) - ஸமித்ஸாதநகாதீநாம் யஜ்ஞாநாம் ந்யாஸமாத்தமந: நமஸா ய: அகரோத்தேவ ஸ ஸ்வத்வர இதீரீத: - ஸமித்து முதலானவை கொண்டு இயற்றப்படும் யஜ்ஞங்களில், ஸர்வேச்வரனுக்கு “நம:” என்பதன் மூலம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்தவன் மிகவும் உயர்ந்த யஜ்ஞம் செய்தவன் ஆகிறான்.
- மந்த்ரராஜபதம் - நமஸ்காராத்தமகம் யஸ்மை விதாயாத்தமநிவேதநம் - நமஸ்காரம் என்னும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை யார் ஒருவனிடம் செய்து.

நிருக்தியில் உள்ள நமஸ்காரப் பகுதியில், கீழே உள்ள பலவும் “நம:” என்னும் சப்தத்தால் வெளிப்படுகின்றன என்று கூறுவது காண்க:

- நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்
- நான் செய்யும் செயல்கள் எதற்கும் நான் எஜமானன் அல்லன் அல்லது அந்தச் செயல்கள் எனக்கு அடிமை அல்ல
- இவை அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாகும்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 135)

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பிடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக் கடவன்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸுலபமான வாசார்ய விஷயம் ஸ்வ ரசஷணத்துக் குடலாயிருக்க இத்தை யுபேசஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனே யாகிலும், ப்ராப்யத்வேநவவை யிவனுக்கு வாஞ்சநீயங்களன்றோ வென்ன; அவை யெல்லா மாசார்யனே யென்றிருக்கக் கடவ னென்கிறார் (பாட்டுக் கேட்குமிடமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக எளியவனாக உள்ள ஆசார்யன் தன்னைக் காப்பாற்றுவராக உள்ளபோது, அவரைக் கைவிட்டு, அடைவதற்கு அரியவனாக உள்ள பரமபதநாதனை விரும்புதல் கூடாது என்றாலும், அடையத்தக்க பேறாக உள்ளவன் பரமபதநாதன் என்ற காரணத்தால் அவன் விரும்பத்தக்கவன் அல்லவா? இந்தக் கேள்விக்கு, “அவையும் ஆசார்யனே என்றிருக்கவேண்டும்” என்று பதில் அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே” என்கிறபடியே நிரந்தராநுபவபரரான நித்யமுக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பண்ணும் ஸாமகாநம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும் அஸுர ராசுஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்க ளார்த்த நாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹ ஸ்தலமும், அவர்க ளார்த்த த்வநி கேட்டுத் துடித்துக் கொண்

டெழுந்திருந்து “நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்” என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணையில் நின்று மிவ்வருகே வரக் குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்டவடி பேரவிடாதே வளைத்துக் கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், “யேஷாமிந்தீவர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித:” என்றும், “ஒண்சங்கதை வாளாழியா னொருவனடியே னுள்ளானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமாகிற விந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்தலமாய் ப்ராப்யமா யிருக்கு மாசார்ய விஷயமேயென் றத்யவஸித் திருக்கக் கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது), பிறரறியாதபடி திரை வளைத்துக் கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமித்வ ஸ்தலம்; (ஊட்டுமிடமாவது) சக்ஷார் விஷயமா யிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆசிரிதரை புஜிப்பிக்கு மர்ச்சாவதார ஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். “யேநைவ குருணாயஸ்ய ந்யாஸ வித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ:” என்றும், “வில்லார்மணி கொழிக்கும்” என்று தொடங்கி “அருளாலே வைத்தவவர்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே (பாட்டுக் கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாக வவற்றை யாசைப்படக் கடவனல்ல னென்கிற அளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக் கிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக் கடவ னென்கிற தென்று கீழோடே சேர யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (பாட்டுக்கேட்கும் இடமும்) - உபநிஷத்தில் - ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே - இந்த ஸாமகானத்தை எப்போதும் ஓதியபடி உள்ளனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யமுக்தர்கள், தங்களுடைய அந்த அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவிதமாக ஸாமகானம் பாடும் பரமபதம். (கூப்பிடு கேட்குமிடம்) - அசுரர்கள் மற்றும் ராக்ஷஸர்களால் வருத்தப்பட்ட நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் கூக்குரல் எழுப்ப, அதனைக் கேட்பதற்கு ஏற்ப கண்வளர்கின்ற திருப்பாற்கடல். (குதித்த இடமும்) - இப்படியாக அவர்கள் எழுப்பிய கூக்குரலைக் கேட்டு துடித்தபடி எழுந்து, ஸ்ரீஹரிவம்சம் (113-62) - நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் -

ஆதிசேஷன் என்ற மெத்தையை விட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணன் மதுராவிற் கு வந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருப்பாற்கடலில் உள்ள ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையை விட்டு இங்குள்ளவர்களின் அருகில் வருவதற்குக் குதிப்பவர்கள் போன்று அவதரித்த இடங்கள். (வளைத்தவிடம்) - நினைத்த செயல் நிறைவேறும் வரை மலைக்காமல் முயல்பவர் போன்று, எடுத்த வைத்த திருவடி நகராமல் நிற்கின்ற அர்ச்சாவதார இடங்கள். (ஊட்டுமிடம்) - யேஷாமிந்தீவர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித: - யாருடைய இதயத்தில் கருநெய்தல் போன்ற திருமேனி உள்ள ஸர்வேச்வரன் நன்றாக அமர்ந்துள்ளானோ - என்றும், திருவாய்மொழி (8-8-1) - ஒண்சங்கதை வாளாழியா னொருவனடியே னுள்ளானே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் யாரை விரும்புகிறானோ அவர்களுடைய இதயத்தாமரையில் வீற்றிருந்து தனது அழகை எப்போதும் காண்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ இடம். இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் உறையும் இடங்கள் அனைத்தும் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற இடமாக அடையத்தக்கதாக இருக்கும் ஆசார்யனே என்று உறுதியுடன் இருக்கவேண்டும் என்று கருத்து. (வளைத்தவிடம்) - மற்றவர்கள் அறியாதவிதத்தில் தரை ஆழ்ந்து கொண்டுள்ள அந்தர்யாமி நிலை என்றும் கூறலாம். (ஊட்டுமிடம்) - கண்களுக்குக் காணலாம்படி நின்று, தனது வடிவழகு மற்றும் திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆகியவற்றை அடியார்களுக்கு உணர்த்தவல்ல அர்ச்சாவதாரம் என்றும் கூறலாம். யேநைவ குருணாயஸ்ய ந்யாஸ வித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ: - எந்த ஒரு ஆசார்யனால் எந்த ஒரு ஜீவாத்மாவுக்கு சரணாகதி வித்யை அளிக்கப்பட்டதோ, அந்த ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமபதம், திருப்பாற்கடல், துவாரகை போன்ற அனைத்தும் அந்த ஆசார்யனே ஆவார் - என்றது காண்க. மேலும் ஞானஸாரத்தில் (36) - வில்லார்மணி கொழிக்கும் - திருவேங்கடமலை தொடக்கமாக உள்ள அனைத்து திவ்யதேசங்களும் ... கருணை பொழிந்த ஆசார்யனே ஆவார் - என்றும் கூறப்பட்டது. அல்லது இந்தச் சூர்ணைக்கு, அவற்றைத் தனது ரக்ஷகம் என்று ஆசைப்படாமல், அதாவது தன்னைக் காப்பாற்றும் வஸ்துக்கள் என்று விரும்பாமல், அவை அனைத்தும் ஆசார்யனே என்று மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியத்துடன் சேர்த்தும் பொருள் கொள்ளலாம்.

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தர பரரும்; அநுகூலர் ஆசார்ய பரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணீயர் ஈச்வர பரதந்த்ரர்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாசகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகத்வ ததுபய ரஹிதத்வங்களால் ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அநுபயராயு மிருக்குமவர்களை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இவனுக்கு ப்ரதிகூலம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள இந்த அதிகாரிக்கு, ஸ்வரூபத்தை அழிக்கவல்ல விரோதியாக உள்ளவர், ஸ்வரூபத்தை வளர்க்க வல்லவர், இப்படியாக இல்லாதவர் என்ற காரணங்களால் விரோதி, நண்பர், நடுநிலைமையுடன் உள்ளவர் என்ற தன்மை கொண்டவர்களை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனாய் பரத்வாதி பஞ்சகத்திலுள்ள ப்ராவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே ஒருமடை படுத்தி, “தேவு மற்றறியேன்” என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அணுகி லாத்ம நாசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும்; பாரதந்த்ரயத்துக் கிசைந்து வைத்தே பகவத் வ்யதிரித்த தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தச்சரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூப நாசகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ரயத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ரயத்திலே யுன்றியிருக்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தர பரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால், கீழ் பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்நிவ்ருத்திகளுக் குறுப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தர்சநம் பண்ணுவித்தாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான விவனுக்கும் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ

விஷயமான வநுகூலரையும் தர்சிப்பித்து தததிகமாக உபேசுஷணீய விஷயமு மிவனுக்கொன் றுண்டென்னுமிடம் தர்சிப்பித்தா ராய்த்து.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஆசார்ய அபிமானத்தில் நிலையாக உள்ளவனும், பரம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சை அந்தர்யாமி என்றபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய ஐந்து நிலைகள் மீது காண்பிக்கும் அன்பு முழுவதையும் ஆசார்யனிடம் காண்பிப்பவனும், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு (2) - தேவு மற்றறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவனும் ஆகிய இந்த அதிகாரிக்கு, “அவர்களை அடுத்துச் சென்றால் ஆத்மாவிற்குத் தீமை ஏற்படுத்தும் விரோதிகள்” என்றுள்ளவர்கள் யார் என்றால் - ஆத்மா என்பது தங்களுக்கே உரியது என்று எண்ணும் ஸ்வதந்த்ரர்கள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டவர்கள் என்று அறிந்துள்ளபோதிலும் அவனைத் தவிர மற்ற தேவதைகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களும் ஆவர். அந்த அதிகாரிக்கு, “அவர்கள் தொடர்பால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்கு வளர்க்கும் நன்மை செய்பவர்கள்” என்றுள்ளவர்கள் யார் என்றால் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்றாக உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொண்டு அதன் எல்லையிலேயே நிற்பவர்களான நல்ல ஆசார்யர்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாக இருப்பவர்கள் ஆவர். இப்படியாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பவர்களாயும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை வளர்ப்பவர்களாயும் அல்லாமையால், ஏற்றுக் கொள்ளுவதற்கும் தள்ளுவதற்கும் கூடாதவர்களான நடுநிலைமையாளர்கள் யார் என்றால் - எல்லைநிலமான ஆசார்யனிடம் அடிமைப்பட்டிருந்தலில் விருப்பம் இல்லாமல், ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே அடிமைப்பட்டிருந்தலை விரும்பியபடி உள்ளவர்கள் ஆவர். விரோதிகள் என்று கூறும்போது ஸ்வதந்த்ரர் மற்றும் மற்ற தெய்வங்களிடம் அடிமைப்பட்டிருந்தல் என்று இருவரையும் கூறுதல் என்பது, சூர்ணை263ல் கூறப்பட்ட அனைவருக்கும் பொருந்தும் என்று கருத்து. அதாவது, முதல் நிலையான ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் உள்ளவனுக்கு விரோதியாக உள்ள ஒருவன், எல்லையான ஆசார்யனிடம் அடிமைப்பட்டு இருப்பவனிடம் விரோதியாக இல்லாமல் இருக்கமுடியாது அல்லவோ? ஆகவே ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்கும் ப்ரபந்த அதிகாரி ஒருவன் பழகுவதற்கும், பழகாமல் விலகுவதற்கும் காரணமாக நன்மை செய்பவர்கள் மற்றும் விரோதிகள் ஆகியோரை முன்புள்ள சூர்ணையில் கூறியது போன்று, ஆசார்ய அபிமானத்தில் ஆழ்ந்து நிற்கும் அதிகாரி ஒருவன் பழகாமல்

விலகி நிற்கவேண்டியதான விரோதிகள் மற்றும் சேர்ந்து பழகுவதற்கு ஏற்ற நன்மை செய்பவர்கள் ஆகியோரை இங்கு உணர்த்திய பின்னர், அங்கு கூறப்படாதவர்களாகிய நடுநிலையானவர்கள் என்பவரையும் இங்கு கூறினார்.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வதிகாரிக் குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தயநுஷ்டாநங்களைப் பல படியாலு மருளிச்செய்தார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விநியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்ய அபிமானம் என்பதில் ஆழ்ந்துள்ள அதிகாரிக்கு இருக்க வேண்டியதான எண்ணங்கள் மற்றும் ஒழுக்கங்கள் ஆகியவற்றை இதுவரை அருளிச் செய்தார். இனி பக்தி முதலானவற்றைத் தங்களுடைய உபாயமாகக் கொண்டு, அவற்றில் நிலைநிற்பவர்களுடைய அறிவு மற்றும் ஒழுக்கங்களுக்கும், ஆசார்ய அபிமானத்தில் நிலைநிற்பவனுடைய அறிவு மற்றும் ஒழுக்கங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேற்பாடுகளை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும் ஆசார்யாபிமான நிஷ்டனான விவனை யொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரி ஸாபேசுஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதிகாரம் நமுவாமல் நடக்கைக் குறுப்பாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலே யுபாய சேஷமாயிருக்கும்; ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரக மாகையா லுபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக் குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்கை. (இவனுக்கு உபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமான போது, ஆசார்யனுக் கபிமதமாய்க் கொண்டு இவைதா னிவனுக்கு உபேயமாயிருக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - ஆசார்ய அபிமானம் என்பதில் ஊன்றியுள்ள இவனைத் தவிர மற்றுள்ள அதிகாரிகளுக்கு, உபாயம் என்பது அந்தந்த அதிகாரியை மட்டுமே நம்பியுள்ளதால், அவர்களுடைய அறிவு மற்றும் அதற்கேற்ற ஒழுக்கம் ஆகியவை, பலனை அடையும்வரை நழுவாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதால், அதன் காரணமாகவே உபாயத்திற்கு உதவியாக இருக்கும். ஆனால், ஆசார்ய அபிமானத்தில் நிலைநிற்கும் அதிகாரிக்கு அந்த அபிமானமே கைதூக்கிவிடுவதால், உபாயத்தில் நிலைநிற்க வேறு ஏதும் அவசியம் இல்லை; ஆகவே இந்த அதிகாரிக்கு ஏற்படும் அறிவு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஆசார்யனின் முகமலர்ச்சி என்பதான அடையத்தக்க விஷயத்தை அடைய உதவியாக இருக்கும் என்று கருத்து. இந்தச் சூர்ணையின் இறுதியில் உள்ள “உபேய அங்கமாய் இருக்கும்” என்பதை “உபேயமாய் இருக்கும்” என்றும் சிலர் கொள்வர். இவ்விதம் கொண்டால், இந்த அதிகாரியின் அறிவு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் ஆசார்யன் விரும்புவதாக இருந்தபடி பலன் அளிக்கும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 142)

2-5-8. பொன்முடியம் போரேற்றை எம்மாணை நால்தடந்தோள்

தன்முடிவொன் றில்லாத தண்டுழாய் மாலையனை

என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானை

சொல் முடிவு காணேன் நான் சொல்லுவதென் சொல்லீரே

பொருள் - ஒளி வீசும் க்ரீடம் உள்ளவனாய், யுத்தம் செய்யத் தயாராக உள்ள ரிஷபம் போன்றவனாய், என்னை அடிமை கொண்ட நாதனாக நான்கு விசாலமான திருத்தோள்கள் கொண்டவனாய், தன்னுடைய பெருமைகளுக்கு முடிவில்லாதவனாய், இத்தகைய மேன்மைக்கு ஏற்றதாக உள்ள குளிர்ந்த துளசிமாலை உள்ளவனாய், எனது தாழ்ச்சியை ஆராயாமல் என்னுள் கலந்தவனை நான் சொற்கள் கொண்டு கூறி முடிக்கும் விதம் அறியமாட்டேன். என்னவென்று உரைப்பேன்! நீங்களே கூறுங்கள்.

அவதாரிகை - அயர்வறும் அமரர்க் ளதிபதியா யிருந்து வைத்து என் தண்மையைப் பாராதே என்னோடே வந்து கலந்த இம்மஹாகுணத்தை என்னால் பேசி முடியாது என்கிறார்.

விளக்கம் - அயர்வறும் அமரர்களின் அதிபதியாக உள்ளபோதிலும், எனது தாழ்ந்த தண்மையை ஆராயாமல் என்னுடன் வந்து கலந்த இவனுடைய ஸௌசீல்யத்தை என்னால் கூறி முடிக்க இயலாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொன்முடியும் போரேற்றை) உபயவிபூதிக்கும் கவித்த முடியை யுடையனாய், அத்தால் வந்த சேஷித்வ வுறைப்புத் தோற்ற இருக்கிறவனை. (எம்மாணை) தன் சேஷித்வத்திலே எல்லையைக் காட்டி, என்னை சேஷித்வத்தின் எல்லையிலே நிறுத்தினவனை. (நாற்றடந்தோள் இத்யாதி) நாலாய்ப் பணைத்திருந்துள்ள தோள்களை யுடையனாய், தன்னைப் பேசுபுக்கால் வேதங்களும் எல்லை காணமாட்டாதே “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று மீளும்படி யிருப்பானா யிருக்கிற தண்துழாய் மாலையனை. எல்லை காணவொண்ணாத வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம் போலே திருத்துழாய்மாலை. (என் முடிவு இத்யாதி) அவன் பக்கல் நன்மைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதாப் போலேயாயிற்று இவர்பக்கல் தீமைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதா யிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (பொன்முடியும் போரேற்றை) - இரண்டு விபூதிகளுக்கும் தானே நாயகன் என்பதை உணர்த்தும்விதமாகத் தரித்த க்ரீடம் உள்ளவனாய், அதன் காரணமாக வந்த எஜமானத்தன்மை வெளிப்படும்படி உள்ளவனை. (எம்மாணை) - “எம்” என்பதன் மூலம் பன்மையாகக் கூறினார். அதாவது அனைவருக்கும் என்று உரைப்பதன் மூலம் எஜமானத் தன்மையின் விரிவை உணர்த்தினார். இதனால் தனது எஜமானத்தன்மையின் எல்லையை உணர்த்தி, என்னை அடிமைத்தனத்தின் எல்லையில் நிறுத்தியவனை. (நாற்றடந்தோள் இத்யாதி) - நான்காய்ப் பெருந்துள்ள திருத்தோள்கள் கொண்டவனாக, தன்னைப் பற்றி உரைப்பதற்காக வேதங்களே வந்தாலும் எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளவனை. தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதற்கு ஏற்ப குளிர்ந்த துளசிமாலை அணிந்தவனை. எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள பரம்பொருளுக்குத் துளசிமாலை ஒரு அடையாளமாக உள்ளது என்பதை உணர்த்த “தன் முடிவு ஒன்றில்லாத தண்துழாய் மாலையனை” என்றார். (என் முடிவு இத்யாதி) - அவனிடம் நன்மை என்பது எவ்விதம் எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதோ அது போன்று இவரிடம் தீமை என்பது எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (என் முடிவு காணாதே) என் அளவுபாராதே. “அவிஜ்ஞாதா” என்கிறபடியே, என் தண்மை பாராதே கண்ணைச் செம்பிளித்து வந்து கலந்தான் என்னுதல். அன்றிக்கே, ஆடியாடியில் விச்சேஷித்த வ்யஸநத்தாலே நான் முடியப்புக, அது காணமாட்டாதே என்னோடே கலந்தான் என்னுதல். (சொல் முடிவு காணேன் நான்) என்னோடு வந்து கலந்த ஒரு குணத்தையும் சொல்லில், ஆனந்தகுணம் ஒன்றையும் சொல்லப்புக வேதம் பட்டது படுமித்தனை; அவன் என்னை அநுபவிப்பிக்க, அத்தால் எனக்குப் பிறந்த ரஸம் அநுபவித்துவிடுமத்தனை யல்லது, பாசுரமிட்டுச் சொல்லி முடியாது என்றுமாம். (சொல்லுவதென் சொல்லீரே) இதர விஷயங்களை அநுபவித்து, அவற்றுக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொன்னிகளா யிருக்கிற நீங்கள்தான் சொல்லவல்லிகளோ?

விளக்கம் - (என் முடிவு காணாதே) - என்னுடைய தோஷம் மற்றும் தாழ்ச்சியை. இங்கு அளவு என்பது தாழ்ச்சி. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - அவிஜ்ஞாதா - அடியார்களுடைய தோஷங்களை அறிந்தும், கண்டும்காணாமல் இருப்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, எனது தாழ்வுகளை ஆராயாமல், கண்களை மூடிக்கொண்டு வந்து என்னுடன் கலந்தான். அல்லது திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடியாடி - என்பதில் கூறியது போன்று, அவனைப் பிரிந்த துன்பம் காரணமாக நான் முடிந்து போவேன் என்று எண்ணம் வெளிப்பட, அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் வந்து கலந்தான். (சொல் முடிவு காணேன் நான்) - என்னுடன் அவன் வந்து கலந்தமை காரணமாக உள்ள ஒரு குணத்தை உரைக்க முயன்றாலும், ஆனந்தம் என்ற ஒரு குணத்தைக் கூறுவதற்கு வேதங்கள் பட்டபாடு நான் அடைகிறேன். அவன் தன்னை அநுபவிக்கும்படி என்னைச் செய்தான், அதன் மூலமாக எனக்கு ஏற்பட்ட நிலையை அநுபவிக்க இயலுமே அல்லாமல், சொற்கள் கொண்டு உரைக்க இயலாது என்றும் பொருள் கூறலாம். (சொல்லுவதென் சொல்லீரே) - அவன் அல்லாமல் உள்ள மற்ற உலக விஷயங்களை விரிவாக உரைக்கவல்ல நீங்கள், அவனைக் குறித்து உரைக்க முடியுமோ?

2-5-9. சொல்லீரென் னம்மாணை யென்னாவி யாவிதனை

எல்லையில் சீரென் கருமாணிக்கச்சுடரை

நல்ல வழதம் பெறற்கரிய வீடுமாய்

அல்லிமலர் விரையொத் தாணல்லன் பெண்ணல்லனே

பொருள் - எனக்கு ஸ்வாமியாய், எனது ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய், எல்லையற்ற குணங்கள் கொண்ட எனது நீலரத்னம் போன்று ஒளி வீசுபவனாய் உள்ள ஸர்வேச்வரனை அனைவரும் சேர்ந்து கூற முடிந்தால் கூறுங்கள். (கூற இயலாமைக்குக் காரணம் என்னவென்றால்) - கிட்டுவதற்கு அரிதாக உள்ள அமிர்தமாய், உயர்ந்த யோகிகளுக்கும் அரியதாய், பரமபதத்திற்குத் தலைவனாய், தாமரைமலரின் நறுமணம் கொண்டவனாய், ஆணும் பெண்ணும் அல்லாதவனாய் அவன் உள்ளான்.

அவதாரிகை - “பாசுரமில்லை” என்னா கைவாங்கமாட்டாரே. ஸம்சாரிகளைப் பார்த்து, “என் நாயனான ஸர்வேச்வரனை எல்லாருங் கூடியாகிலும் சொல்லவல்லிகோளோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “கூறி முடிக்க இயலாதவன்” என்றார்; அதனைத் தொடர்ந்து மீண்டும் எல்லாரையும் அழைத்து, “நாம் கூறுவோம் வாருங்கள்” என்று ஏன் அழைக்கவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவனைக் குறித்து உரைக்கும் சாமர்த்தியம் உள்ளவர்கள் அவனைக் குறித்துக் கூறுவதைக் கேட்கலாம் அல்லவோ என்ற எண்ணத்தில், “பாசுரம் கூற இயலாது” என்று அனைவரும் ஒதுங்கமாட்டார்கள் என்கிறார். ஸம்ஸாரிகளிடம், “எனது நாயகனான ஸர்வேச்வரனை அனைவரும் கூடி நின்று கூற இயலும் அல்லவோ?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லீர் என் அம்மாணை) சஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவித்து அவற்றுக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லியிருக்கிற நீங்களாகிலும் சொல்லவல்லிகோளோ? (என் அம்மாணை) தன் குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை முறையிலே நிறுத்தினவனை. (என்னாவி ஆவிதனை) என் ஆத்மாவுக்கு

அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. (எல்லை இத்யாதி) திவ்யாத்ம ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு எல்லை காணிலும் விக்ரஹ குணங்களுக்கு எல்லை யின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. அளவிறந்த கல்யாணகுணங்களையும், நீலமணிபோலே குளிர்ந்த வடிவழகையும் என்னை அநுபவிப்பித்தவனை.

விளக்கம் - (சொல்லீர் என் அம்மாணை) - “என்ன சொல்ல இயலும்” என்று கடந்த பாசுரத்தில் கூறிய பின்னர் இங்கு, “சொல்லீர்” என்பது ஏன் என்றால், அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியம் உண்டு என்ற காரணத்தால் ஆகும். தாழ்ந்த சிற்றின்பங்களை அநுபவித்து, அவற்றைக் குறித்து விவரிக்கும் நீங்கள், ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து சிறிதாவது உரைப்பீராக. (என் அம்மாணை) - தனது குணங்கள் மூலம் என்னை அடிமையாகவும் தன்னை எஜமானனாகவும் என்னும் முறையில் நிறுத்தியவனை. (என்னாவி ஆவிதனை) - எனது ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாக உள்ளவனை. (எல்லை இத்யாதி) - முடிவற்ற திவ்யாத்ம ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு எல்லை காண இயன்றாலும், திவ்யமான திருமேனியின் தன்மைகளுக்கு எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள தன்மை, அளவற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் மற்றும் நீலமணி போன்று குளிர்ந்த திருமேனி ஆகியவற்றை நான் அநுபவிக்கும்படிச் செய்தவனை.

வ்யாக்யானம் - (நல்ல அமுதம்) நித்யமுமாய் போக்யமுமான அம்ருதம். ப்ராக்ருத போக்யங்களில் தலையான அம்ருதம். (பெறற்கரிய வீடுமாய்) ஒருவராலும் ஸ்வயத்தந்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாத மோக்ஷபுருஷார்த்தமுமாய். (அல்லிமலர் விரையொத்து) போக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தோடு ஒத்து. (ஆணல்லன் பெண்ணல்லனே) இதர புருஷ ஸஜாதீயனல்லன். பெண்ணல்லன் என்றவோபாதி, ஆணல்லன் என்று அது தன்னையும் கழிக்கிறது. இத்தால் உபமாநரஹிதன் என்றபடி.

விளக்கம் - (நல்ல அமுதம்) - எப்போதும் இன்பம் அளிப்பதாக உள்ள அமிர்தம், அனைத்து இன்பங்களிலும் மேலான இன்பமாக உள்ள அமிர்தம். (பெறற்கரிய வீடுமாய்) - யாராலும் தங்களுடைய முயற்சியால் மட்டுமே அடைய இயலாத மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தமாக. (அல்லிமலர் விரையொத்து) - அல்லி என்பது

தாமரை. இன்பத்தை அளிப்பதில் தாமரை மலரின் பரிமளம் போன்று. (ஆணல்லன் பெண்ணல்லனே) - புருஷம் என்பதால் பெண்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். பெண் அல்லன் என்று கூறுவது போன்று, ஆண் அல்லன் என்றும் தள்ளுகிறார். அதாவது உவமை இல்லாதவன் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 3)

4. இனியென் குறைநமக் கெம்பெருமானார் திருநாமத்தால்
முனிதந்த நூற்றெட்டுச் சாவித்திரி யென்னு நுண்பொருளை
கனி தந்த செஞ்சொல் கலித்துறை யந்தாதி பாடித் தந்தாளை
புனிதன் திருவரங்கத்தமுதாகிய புண்ணியனே.

பொருள் - “எம்பெருமானார்” என்னும் திருநாமம் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் உள்ளவிதத்தில், கலித்துறையில் “இராமானுச நூற்றந்தாதி” என்னும் தொகுப்பை திருவரங்கத்தமுதனார் நமக்கு அருளிச்செய்தார். ஆகவே இனி நமக்குக் குறை ஏதும் இல்லை.

அவதாரிகை - (இனியென் குறை நமக்கு எம்பெருமானார் திருநாமத்தினால்) ஸகலவேத ஸாரமான ஸாவித்ரியின் ஸாரமாய் ப்ரபந்ந காயத்ரியாம்படி நூற்றெட்டுப் பாட்டிலும் “ராமானுசன்” என்னும் திருநாமத்தை யருளிச்செய்து உபகரிக்கையாலே தர்ஷ்டாதர்ஷ்டங்க ளிரண்டிலும் ஒரு குறைகளு மில்லையென்று பெற்ற லாபத்தைப் பேசுகிறது.

விளக்கம் - அனைத்து வேதங்களின் சாரமாக உள்ள ஸாவித்ரியின் ஸாரமாகவும், ப்ரபந்நர்களுடைய காயத்ரி என்று கூறும்படியாகவும் உள்ள நூற்று எட்டு பாசுரங்களில், ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் “இராமானுசன்” என்னும் திருநாமத்தை அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம் கண்களால் காணக்கூடிய பலன்கள், காண

இயலாத பலன்கள் என்றுள்ள இரண்டிலும் எந்தவிதமான குறைகளும் இல்லை என்று தான் பெற்ற பலனை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இனியென் குறை நமக்கு) ஒன்றும் குறையில்லை. தர்ஷ்டத்தில் சொல்லப்புகில். “வாயமுதம் பரக்கும் - ராமாநுசனென்று சொல்லுமின்” - அமுதன் வாயிலேயிறே அமுதமுண்டாவது. “ஹர்த்யாந்யமர்தகல்பாநிமந: ப்ரஹ்லாதநாநிச, தாமேவேக்ஷ்வாகு நாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு:” இவரும் ராமாநுசனிறே; ஆகையாலே தர்ஷ்ட ஸுகமுமுண்டு; மோக்ஷைக ஹேதுவாகையாலே அதர்ஷ்ட ஸுகமுமுண்டு; அத்தாலே இனியென் குறை யென்கிறது. (எம்பெருமானார் திருநாமத்தால்) “ராமநுசன் திருநாமம்” என்றிறே யருளிச்செய்தது, அந்தத் திருநாமத்திலே. நம்பெருமானான நாராயணன் நாமத்துக்கு ஒரு குறையுண்டு பந்தத்துக்கு ஹேதுவாகை; எம்பெருமானார் ராமாநுசனென்னுந் திருநாமம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாகையாலே அக்குறையுமில்லை. ஏவம்வித வைலக்ஷண்யத்தையுடைய திருநாமத்தினாலே பாடித்தந்தா னென்கிறது.

விளக்கம் - (இனியென் குறை நமக்கு) - ஒன்றும் குறையில்லை. காணக்கூடிய பலன்களில் கூறவேண்டும் என்றால் “இராமநுசன்” என்று கூறுங்கள், அப்போது வாயில் அமிர்தம் சுரந்தபடி இருக்கும். அமுதனார் வாயில் இருந்த பிறந்த அமிர்தம் அல்லவோ? இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (16-36) - தாமேவேக்ஷ்வாகு நாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு: - லக்ஷ்மணனிடம் இராமன், “இக்ஷ்வாகு பரம்பரையின் திலகம் போன்ற பரதனைப் பற்றி உரைப்பாயாக”, என்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப இவரும் இராமநுசன் அல்லவோ? இதனால் கண்களால் காணும்விதத்தில் இன்பங்கள் அளிக்கவல்லவர் ஆகிறார். மோக்ஷத்திற்கு ஒரே காரணமாக விளங்குவதால் இவரிடம் கண்களால் காண இயலாத பலன் பெறவும் வாய்ப்புகள் உண்டு. ஆகவே இனி எந்தவிதத்திலும் நமக்குக் குறை ஏதும் இல்லை. (எம்பெருமானார் திருநாமத்தால்) - இராமாநுசன் என்றுள்ள திருநாமத்தால் குறை இல்லை. ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணனுடைய திருநாமத்தில் பந்தங்களுக்குக் காரணமாகி விடக்கூடும் என்ற குறை உள்ளது. ஆனால் எம்பெருமானாராகிய இராமாநுசனின் திருநாமமானது மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாக உள்ளதால் அந்தக்

குறையும் இல்லை. இப்படியாக உள்ள மேன்மை பொருந்திய திருநாமம் கொண்டு பாசரம் இயற்றினார் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முனிதந்த) “தஸ்யத்யாநந்தஸ்த் தஸ்ய” என்றும், “முனிமாப்பிரம முதல்வித்தாய்” என்றும், “முனியே” என்றுமிறே ஸர்ஷ்ட்யுந்முகனான ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுவது. அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மாவை ஸர்ஷ்டித்து, “வேத: ப்ரதாநத: பூர்வம் காயத்தீம் வேத மாதரம்” என்னும்படியான காயத்ரியையும் ப்ரணவ பூர்வகமாக உபதேசித்தான்; அது அஷ்டோத்தர சதமாயிறே உச்சரித்துப் போருவது. அப்படியே அநுஸந்திக்கும்படி, அதின் நுண்பொருளை - ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தை. அந்த காயத்ரிக்கும் மாதாவாயிறே ப்ரணவமிருப்பது.

விளக்கம் - (முனிதந்த) - மஹா உபநிஷத் - ஏகாகீ ந ரமதே தஸ்யத்யாநந்தஸ்த் தஸ்ய - தனியாக இருந்த நாராயணன் மகிழ்ச்சியுடன் இல்லை, ஆகவே அனைத்தையும் படைப்பதற்காக த்யானம் செய்யத் தொடங்கினான் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-10-7) முனிமாப்பிரம முதல்வித்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-1) - முனியே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அல்லவோ அனைத்தையும் படைத்த ஸர்வேச்வரன் கூறப்படுகிறான்? அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நான்முகனைப் படைத்தான். தொடர்ந்து - வேத: ப்ரதாநத: பூர்வம் காயத்தீம் வேத மாதரம் - அனைத்து வேதங்களுக்குச் சாரமாகவும் முதன்மையாகவும் உள்ள வேதமாதாவாகிய காயத்ரியை ப்ரவணத்தின் தொடக்கத்தில் உபதேசித்தான். அதனை நூற்றெட்டு முறை உச்சரித்தலே விதியாகும். அதன் ஆழ்பொருளை அவ்விதமே எண்ணியிருத்தல் வேண்டும். அப்படிப்பட்ட காயத்ரிக்கு தாயாக உள்ளது ப்ரணவம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அதில் அகாரத்தாலே எம்பெருமானையும், உகாரத்தாலே பிராட்டியையும், மகாரத்தாலே தச்சேஷபூதனான சேதநனையுமிறே சொல்லுவது. “மகார ஸ்துதயோர்த் தாஸ:”, “அக்ரத:” இத்யாதியாலே அகார உகார மகாரார்த்தங்கள் சப்த்தார்த்த ஸ்வாரஸ்யங்களோடே கூடியிறே யிருக்கிறது; இவரும் ராமாநுசனிறே. “ஓமித்யாத்மாநம் யஞ்சீத” என்று சப்தஸ்வாரஸ்யத்தாலே

சேதந ப்ராதாந்யத்வத்வ முண்டிறே ப்ரணவத்துக்கு; அதிறே நுண்பொருளாவது. “ராமாநுசன்” என்றிறே பாட்டுத்தோறும் பதஸ்த்தமாயிருப்பது. உவ்வானவாரிறே - உடையவர். தன் நாமத்திலும் ததீயநாமமிறே அவன்றனக்கும் இஷ்டமாயிருப்பது.

விளக்கம் - அந்த ப்ரணவத்தில் மூன்று எழுத்துக்கள் உண்டு. அவையாவன அ, உ, ம என்பதாகும். இவற்றில் “அ” என்பது ஸர்வேச்வரனையும், “உ” என்பது பெரியபிராட்டியாரையும், “ம” என்பது அவர்களுக்கு அடிமையான ஜீவாத்மாவையும் குறிக்கும். இதற்கான ப்ரமாணத்தை உரைக்கிறார்; பாஞ்சராத்தரத்தில் - மகார ஸ்துதயோர்த் தாஸ: - ஸ்ரீ மற்றும் நாராயணன் ஆகிய இருவருக்கும் அடிமையாக உள்ள ஜீவனுக்கு, மகாரம் வாசகமாக உள்ளது என்று வேதம் கூறுகிறது - என்றது காண்க. இப்படியாக அ, உ, ம என்ற எழுத்துக்களில் உள்ள ஆழ்பொருளோடு கூடியதாக ப்ரணவம் உள்ளது. நாராயணவல்லீ (5-1) - ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்சீத - ஓம் என்ற ப்ரணவத்தை எப்போதும் உச்சரித்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரணவம் உள்ளது. இது போன்றே ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் இவர் “இராமாநுசன்” என்று அமைத்துள்ளார். “உ” என்பது உடையவர் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனுக்குத் தனது திருநாமத்தை காட்டிலும், தனது அடியார்களுடைய திருநாமம் இஷ்டமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இனித்தான், “தத்ஸவிதுர்வரேண்யம்” என்று - ஆதித்யமண்டலாந்தர் வர்த்தியான நாராயணனையிறே அங்கு ப்ரதிபாதிக்கிறது; “ய ஏஷாந்த ராதித்யோ ஹிரண்மய: புருஷோதர்ச்சயதே”, “ஸயச்சாயம் புருஷே யச்சாஸாவாதித்யே ஸ ஏக:” என்கிறபடியே, அவை தன்னோடும் வந்திருப்பிடம் மாயனிராமாநுசன் மனமிறே; அத்தாலே சிவந்தாய்த்து இவர் வடிவருப்பது. இவரும் ராமாநுஜ திவாகரிறே. கடலளவாய சுடரொளியாலேயிறே அவ்விருளைத் துரந்தது. இப்படியாய்த்து சாவித்திரியென்னும் நுண்பொருளைப் பாடித்தந்தது. ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தின் தாத்பர்யமிறே ததீய சேஷத்வம். “நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை”.

விளக்கம் - காயத்ரியில் - தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் - என்று ஆதித்யமண்டலத்தில் உள்ளவனாக நாராயணனை வெளிப்படுத்துகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தை (1-6-6) - ய ஏஷாந்த ராதித்யோ ஹிரண்மய: புருஷோதர்ச்யதே - ஆதித்ய மண்டலத்தில் காணப்படும் பொன்மயமான புருஷன் - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - ஸயச்சாயம் புருஷே யச்சாஸாவாதித்யே ஸ ஏக: - ஆதித்ய மண்டலத்தில் உள்ள அதே புருஷன் கண்களிலும் உள்ளான் - என்றும் கூறப்பட்டது. ஆனால் இராமாநுச நூறந்தாதி (106) - அவை தன்னோடும் வந்திருப்பிடம் மாயன் இராமாநுசன் மனத்து - என்பதில் உள்ளது போன்று, ஸர்வேச்வரன் அங்கு உள்ளதைக் காட்டிலும் மகிழ்வுடன் இருப்பது இராமாநுசரின் மனதில் அல்லவோ? அதனால் இவருடைய திருமேனி தேஜஸ் நிறைந்துள்ளது. இவர் - புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாந்த சூயாயச: ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - சூரியனைப் பார்த்த தாமரை மலர்வது போன்று இராமாநுசன் என்னும் சூரியனைக் கண்டு புண்ணியம் மலர்ந்து, பாவங்கள் அழிகின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சூரியன் போன்றவர் அல்லவோ? கடல் போன்ற தனது தேஜஸ்ஸால் அல்லவோ அறியாமை மற்றும் பாவங்கள் என்னும் இருளை விரட்டுகிறார்? அனைத்து வேதங்களுடைய சுருக்கமாக உள்ளது அஷ்டாசுஷரம் ஆகும். அது உணர்த்துவது ஸர்வேச்வரனுக்கு ஜீவன் அடிமை என்பதை அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (8-10-3) - நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - நுண்பொருளைப் பாடித் தந்த ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது (கலி தந்த செஞ்சொலித்யாதியாலே). கலிதருகையாவது - மிடுக்கைத் தருகை. அன்றிக்கே ஆரவாரமாதல், அபூர்வமாதல். இப்படி, கலியைத் தந்த - சப்த சக்தியைத் தந்த. (செஞ்சொல்) செவ்வியசொல். “செவிக்கினிய செஞ்சொல்” என்னக்கடவதிறே. (கலித்துறை யந்தாதி பாடித்தந்தான்) “கலித்துறை” என்கிற பாவிலே யாய்த்துப் பாடித் தந்தது. (செஞ்சொல் கலித்துறை) ச்ராவ்யமான கலித்துறையிலே யாய்த்து அந்தாதி பாடித் தந்தது. அந்தாதிப்பாட்டு அடியெடுத்து ஸுலபமாயிறே யிருப்பது. (பாடித் தந்தான்) அநுபவ பரீவாஹமாகப் பாடி பின்புள்ளார்க்கு முபகரித்தார். (புனிதன்) பரிசுத்தன். பாடித்தந்த சுத்தி. அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தி. போற்றும் புனிதனைப் போற்றுமவரிறே.

விளக்கம் – ஆழ்ந்தபொருள்களை எளிதாக உணரும்படி பாசுரங்களை அமைத்ததை உரைக்கிறார். கலி தருகை என்றால் மிடுக்கு அளித்தல் அல்லது ஆரவாரமாக இருத்தல். இவ்விதம் ஒலிபாசுரமாக சக்தி அளித்த. (செஞ்சொல்) அழகான சொல். திருவாய்மொழி (10-6-11) – செவிக்கினிய செஞ்சொல் - என்றது காண்க. (கலித்துறை யந்தாதி பாடித்தந்தான்) - நான்கு நெடிலடிகள் எதுகையுடன் உள்ளதே கலித்துறை ஆகும். அதில் அமைக்கப்பட்ட பாசுரங்கள். (செஞ்சொல் கலித்துறை) - ச்ராவ்யம் என்றால் படித்தல் மற்றும் கேட்டல் மூலம் இன்பம்; இப்படியாக உள்ள கலித்துறையில் அமைத்தார். அந்தாதி என்பதால் ஒரு பாசுரம் முடிந்து அடுத்த பாசுரத்தை மனனம் செய்வது எளிதாகிறது. (பாடித் தந்தான்) - தான் நன்றாக அனுபவித்து, அந்த அனுபவத்தை மற்றவரும் எளிதாக உணரும்படியாக பின்பு வந்தவர்களுக்கு உதவினார். (புனிதன்) - பரிசுத்தன். பாடியதன் மூலம் ஏற்பட்ட தூய்மை. அசுத்தமாக உள்ளவர்களையும் தூய்மையாக்கவல்லது. அனைவரும் போற்றும் தூய்மையான இராமாநுசனையே போற்றும் திருவரங்கத்தமுதனார் என்பதால் மேலும் தூய்மை உள்ளவர்.

வ்யாக்யானம் - (திருவரங்கத்தமுதாகிய புண்ணியனே) திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தார்மிகள். “ராமாநுசன் மிக்க புண்ணியன்” என்னுமாப்போலே மிக்க புண்ணியனடியாக வந்த புண்ணியம். திருவரங்கத்தமுதாகிய புண்ணியன் – எம்பெருமானார் திருநாமத்தால் – கலித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான்; இனியென் குறை நமக்கு என்று க்ரியை. “அஷ்டோத்தர ஸஹஸ்ரம்வா சதமஷ்டஸமாஹித: லக்ஷமணஸ்யமநுர்ஜப்ய: முமுக்ஷுரபிதந்த்ரிதை:” என்றும், “யோஜபே லக்ஷமணமநும் நித்யமேகாந்த ஸம்ஸ்த்தித: முச்யதே ஸர்வபாபேப்யோ விஷ்ணுலோகம் ஸ கச்சதி” என்றுமிறே அகஸ்த்ய ஸம்ஹிதையில் ப்ரமாண ப்ராசஸ்த்யமிருப்பது. இவரும் “லக்ஷமணமுனி” என்று சொல்லப்படும் ராமாநுசனிறே.

விளக்கம் - (திருவரங்கத்தமுதாகிய புண்ணியனே) - திருவரங்கத்தமுதனார் என்ற தர்மசீலர். இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி (91) – ராமாநுசன் மிக்க புண்ணியன் – என்பது போன்று மிகுந்த புண்ணியம் செய்தவர் மூலம் வந்த புண்ணியம். திருவரங்கத்தமுதனார் என்ற புண்ணியம் செய்தவர். எம்பெருமானாரின் திருநாமம் கொண்டு கலித்துறையில் பாசுரம் அமைத்துக் கொடுத்தார் . அதனால் நமக்கு இனி என்ன குறை உள்ளது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்